

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

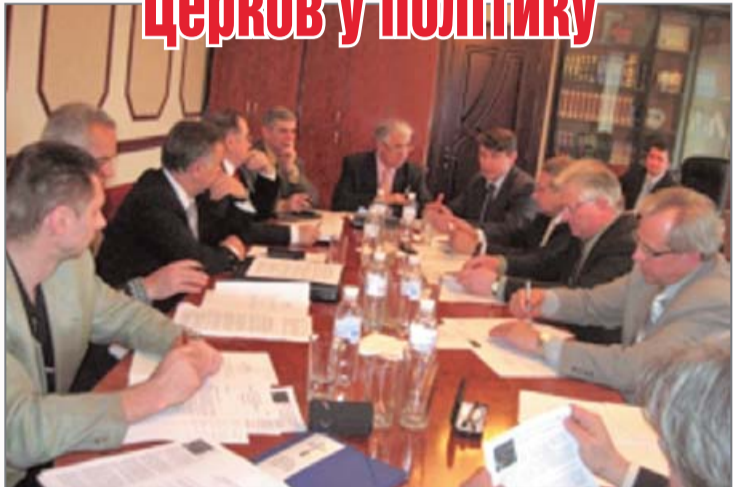
№ 5 (136)

травень
2010

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

Глави євангельських Церков виступили на захист моралі в Україні і проти втягування Церков у політику

Глави євангельських Церков України 20 квітня провели зустріч у рамках засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України (далі РЄПЦУ).

Засідання відкрив та заклав до спільної молитви головуєчий у Раді старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко.

У ході зустрічі члени РЄПЦУ обговорили стан державно-церковних та міжцерковних відносин в Україні, заслухали інформацію про окремі факти порушення рівності Церков перед законом та про перешкоди віруючим євангельських Церков у реалізації їх права на свободу віросповідання.

Серед іншого присутні проаналізували ситуацію навколо ініціатив з юридичного визнання одностатевих відносин у країнах Європи. Глави Церков з занепокоєнням сприйняли інформацію про те, що 31 березня МЗС України беззастережно підтримало на рівні Ради Європи рекомендацію Комітету Міністрів «Про заходи по боротьбі з дискримінацією за ознакою сексуальної орієнтації або гендерної ідентичності».

Рада Євангельських Протестантських Церков України заявила про свою рішучу незгоду з цими аморальними ініціативами у зверненнях до Президента України, МЗС, голови Верховної Ради України, лідерів парламентських фракцій та членів Постійної делегації в ПАРЄ від України.

На засіданні було ухвалено також текст Заяви, в якій висловлена позиція щодо втягування Церков у політичну діяльність. Зокрема Рада Євангельських Протестантських Церков України висловила занепокоєння у зв'язку з намаганнями окремих політиків використати авторитет РЄПЦУ та євангельських протестантських Церков у своїх політичних цілях.

До участі в засіданні були запрошені низка пасторів та керівників протестантських релігійних об'єднань, які не входять до РЄПЦУ, представники Інституту релігійної свободи та Українського Біблійного Товариства.

ІРС.

Українці вимагають садити в тюрму за пропаганду гомосексуалізму

Більше 40 000 жителів України в письмовій формі заявили про свою вимогу заборонити в Україні пропаганду гомосексуалізму. Збір підписів триває по всій країні.

Така категоричність зумовлена тим, що поширення гомосексуалізму загрожує національній безпеці країни. Пояснення доволі просте: поширення гомосексуалізму призводить до зростання епідемії ВІЛ-СНІДу, поглиблює демографічну кризу, руйнує інститут сім'ї, який виступає природною базою для будь-якої держави.

«Небезпечні тенденції у світі спонукають нас до рішучих дій. Ми очікуємо, що суб'єкти законодавчої ініціативи звернуть увагу на категоричну позицію громадян України і буде прийнято відповідний закон. Цим властью імущі не на словах, а на ділі продемонструють здоровий глузд і почуття відповідальності перед майбутніми поколіннями», – говориться в заяві ініціатора збору підписів – Громадського руху «Любов проти гомосексуалізму» (ЛПГ).

Нагадаємо, що ЛПГ розпочав збір підписів з вимогою запровадження кримінальної відповідальності за пропаганду гомосексуалізму ще у квітні минулого року. Уже розроблено відповідний законопроект. Тепер необхідно зібрати достатньо підписів, щоб суб'єкти законодавчої ініціативи внесли цей документ на розгляд Верховної Ради України.

НХС.

Слово «чернець» (монах) походить від грецького «монос, монаchos» і означає «самотній, усамітнений». Початком чернецтва вважають 251 рік, коли під час жорстоких гонінь за імператора Деція багато християн добровільно йшли в необжиті і глухі місця, куди засилали послідовників Христа. Такими місцями стали страшна пустеля та інші дикі місця північної Африки.

Життя було сповнене злом, насильством і безправ'ям. Світська влада – надзвичайно жорстока, суспільство – вкрай зіпсоване, природа людини – безнадійно грішна, згубна й слабка. Тому християни, які не досягли внутрішньої духовної перемоги, шукали зовнішньої втечі від небезпеки, гріха і світської суєти... Вони відірвалися від земних благ, уникали людей, усувалися від реального життя.

У ці нелегкі часи один олександрійський юнак на ім'я Павло в пошуках зовнішньої свободи й незалежності вирішив оселитися в пустелі у верхньому Єгипті. Проживши там багато років, Павло став першим християнським аскетом-пустельником. Сміливий учинок юнака спричинив масове наслідування. Втомлені від життя люди намагалися знайти мир на лоні природи, у глухих і страшних лісових нетрях, у таємничій безмовності пустелі, в усамітненні й аскетизмі.

За Павлом послідував Антоній, який народився 251 року в місті Ком у Верхньому Єгипті. Саме Антонія і вважають родоначальником чернецтва. Втративши батьків на 19-му році життя, Антоній роздав батьківське майно жебракам і пішов у пустелю, відвідавши Павла та інших аскетів, про яких чув.

Побачивши їх чесноти, Антоній став наслідувати їх. Підшукавши для себе печеру, він усамітвився і прожив у ній десять років. Коли місце його усамітнення було виявлено, Антоній залишив печеру й оселився в руїнах старого житла біля Червоного моря. Там він провів ще 20 років.

Його незвичайне життя вабило цікавих. Люди йшли до Антонія, щоб хоча би почути віддалені звуки його молитовних криків, які свідчили про героїчну боротьбу із силами темряви.

Слава Антонія досягла апогею, коли у 311 році, під час го-

ЧЕРНЕЦТВО

● ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

нинь за імператора Максима, Антоній залишив пустелю, пішов в Олександрію і став відкрито відвідувати страждальців за віру, що перебували у в'язницях, на галерах і рудниках. Він заохочував їх твердо зберігати свою віру.

Та коли гоніння припинилися, Антоній знову усамітвився, знайшовши притулок на схилі високої гори. Але його знайшли. І згодом потекли до Антонія незліченні юрби скорботних, зневірених людей, що шукали розради й допомоги.

Вплив Антонія став величезним. 351 року столітній Антоній вдруге відправився в Олександрію й виступив проти арианства, захищаючи Нікейське сповідання віри. Через п'ять років (в 356 році) він помер. До самої смерті Антоній провадив непосильну боротьбу з різними духовними і тілесними спокусами. Але для широкого загалу християн він був і залишився взірцем святості і непогірності.

На початку IV століття послідовник Антонія Пахомій (теж родом з Єгипту) на одному з островів нижнього Нілу побудував перший чоловічий монастир. Пахомію приписують авторство правил для монастирів.

У IV ст. в Єгипті, Сирії, Понті та Греції появляються перші жіночі монастирі. Майже всі вчителі Церкви на заході і сході проповідували целібат, а тому захищали ідею чернецтва (єронім, Василій Великий, Мартин, Августин, Хризостом, Іван Золотоустий).

Ідея чернецтва формувалася упродовж 75 років (з 285 по 360 рік) Ясна річ, на початку монастирі були бідненькі та скромні, але згодом стали будувати величезні монастирі та лаври, а монашество організувалось в певні чини; монахи почали носити особливу форму одягу, стали запроваджувати спеціальні статuti та приписи. Але це вже були зовнішні, формальні явища.

(Закінчення на 5-й стор.)

Що нового у світі?

Швеція узаконить евтаназію

Припинення життєзабезпечення на прохання пацієнта стало легальною процедурою у Шведському королівстві. У міністерстві охорони здоров'я підтвердили наміри змінити законодавство, виправдовуючи цей крок, зокрема, бажанням задовольнити прохання жінки-інваліда, яка вимагає права на евтаназію вже не перший рік.

«Повнолітній безнадійно хворий пацієнт, який хоче припинити лікування, повинен мати і право, і можливість чинити на свій розсуд за умови, що він розуміє і приймає інформацію лікаря і наслідки свого рішення, перебуваючи в здоровому розумі і при пам'яті», – говориться в комюніке Національної ради з питань охорони здоров'я і соціального забезпечення.

Однак мова йде лише про дозвіл на отримання смертельної дози препарату через спеціальний респіратор, у той час як уколи заборонені в будь-якій формі.

CNL-NEWS.

Статуя Христа в Ріо-де-Жанейро вперше зазнала вандалізму

На символ бразильського міста Ріо-де-Жанейро — 38-метрову статую Христа-Відкупителя вперше нанесли графіті.

Представник мерії Серхіо Брага розповів, що вандалі чорною фарбою нанесли на обличчя і руки статуї написи на зразок «кіт із дому — миш в танець». Компанія, яка займається реставрацією визначної пам'ятки, вже видала графіті.

Як підкреслив Брага, це перший акт вандалізму з 1931 року, коли статуя Христа була відкрита.

Доступ відвідувачів до монументу на початку квітня 2010 року був припинений у зв'язку з повінню, викликаною тривалими зливами. Внаслідок стихійного лиха загинуло не менше 250 осіб.

Спорудження статуї Христа-Відкупителя в Ріо-де-Жанейро тривало з 1922 по 1931 рік. Щорічно її відвідують близько двох мільйонів туристів. 2007 року вона була вибрана одним із семи нових чудес світу.

МОЛИТВА

СТОР. 2

Головна подія В ЖИТТІ ЛЮДИНИ

СТОР. 3

Краще віддавай!

СТОР. 6

Достукатись до небес

СТОР. 7

Народні депутати України одержали в подарунок Біблії

Акція відбулася з ініціативи міжфракційної депутатської групи «За духовність, моральність і здоров'я України». Ця ініціатива покликана спонукати кожного депутата будувати свої життєві і політичні принципи на фундаменті незмінного та істинного Божого Слова. У стінах парламенту вже протягом двох років близько 15 християн-парламентарів з різних партій і конфесій збираються на молитовний сніданок. Кожного четверга депутати розбирають Слово Боже. Постійно діюча молитовна група була організована з ініціативи народного депутата України Павла Унгуряна.

Павло Унгурян, народний депутат України, голова міжфракційної депутатської групи «За духовність, моральність і здоров'я України», сказав: «Це неймовірна милість Бога і Його благословення — що тут, у стінах українського парламенту, де ще не всі комуністичні символи зняті зі стін і фасадів, звучить Слово Боже, звучить жива молитва. Це благодать Бога до нашої країни, Його особлива милість, яка покладає на нас, віруючих людей в Україні, особливу відповідальність. І я дуже вдячний Господу і всім віруючим, які моляться за це. Ці зустрічі завжди проходять в живих дискусіях, у спілкуванні, хоч вони об'єднують людей з різних політичних партій, з опозиції і коаліції, з представників різних християнських конфесій, церков, чоловіків і жінок. Але всі ми об'єднані іменем Ісуса Христа. Йому ми молимося, про Нього роздумуємо, про Його істини говоримо один з одним».

Ростислав Семіков, помічник народного депутата Олега Білоруса,

сказав: «Коли читається Слово Боже, ми наближаємось до Бога, і коли ми спілкуємось з колегами, коли роздумуємо над Словом Божим, завжди відкривається щось нове. Бог іноді говорить через іншу людину те, над чим задумувався і ти сам. Ми були в різних країнах на молитовних сніданках — у Сполучених Штатах Америки, в Румунії, інших країнах Європи, де громадські діячі і політики традиційно збираються навколо Слова Божого. І це справді впливає на суспільство, бо як риба псується з голови, так само й процес оздоровлення починається з голови. Тому дуже важливо підтримати цей почин. І ми бачили результати в інших країнах. Бог через це впливає на суспільство. Тому це дуже важливо і просто необхідно робити».

На сьогодні міжфракційна депутатська група «За духовність, моральність і здоров'я України» на розгляд Кабінету Міністрів подала ряд законопроектів про залучення християнських релігійних організацій до процесу боротьби з поширенням ВІЛ/СНІДу в Україні, про боротьбу з такими негативними явищами, як ворожіння, пророкування долі, астрологія і екстрасенсорика.

Павло Унгурян дуже просить всіх віруючих молитовно підтримати боротьбу з цим злом. «Ми вже відчуваємо колосальний тиск з боку тих, хто робить на цьому бізнес, і тих, хто в цьому просто зацікавлений духовно».

● НА ЗЛОБУ ДНЯ

У Верховній Раді планують заборонити діяльність ворожок та екстрасенсів

Семеро народних депутатів, що представляють усі фракції Верховної Ради, зареєстрували законопроект щодо заборони діяльності екстрасенсів, знахарів, ворожок, хіромантів і послуг із пророкування майбутнього.

Автор цього законопроекту — народний депутат України, голова міжфракційної депутатської групи «За духовність, моральність і здоров'я України» Павло Унгурян.

Нові норми закону передбачають заборону діяльності екстрасенсів, знахарів, ворожок, хіромантів, а також послуг з пророкування майбутнього або долі, заборону пропаганди і реклами їх діяльності в ЗМІ, трансляцію передач і програм або їх відеосюжетів за участю вищевказаних осіб.

Передбачається також вилучити з переліку Державного класифікатора професій України професії астролога, ворожки, хіроманта.

Законопроект був ініційований у зв'язку із численними зверненнями та фактами про зловживання в цій сфері. Його автори заявляють про загрозу для українського суспільства, його духовного і морального здоров'я (особливо це стосується молодого покоління) «неконтрольованої і шкідливої діяльності вищезгаданих суб'єктів».

Як повідомив автор законопроекту Павло Унгурян, «на адресу уряду і народних депутатів України вже тривалий час надходять численні звернення від громадян, християнських конфесій, релігійних і громадських організацій, стурбованих шкодою, якої завдає громадянам України діяльність екстрасенсів, знахарів, ворожок, хіромантів, а також засилля в ЗМІ і на телебаченні різноманітних комерційних програм, де пропонуються платні послуги сумнівного змісту від так званих знахарів, ворожок і екстрасенсів».

«Крім того, багато з людей, за даними перевірок правоохоронних органів, були фінансово обмануті вищезгаданими «діячами». Серйозність ситуації також підкреслюють значні негативні психічні й моральні наслідки такої діяльності», — вважає депутат Унгурян.

Законопроект передбачає внесення змін до Закону України «Про захист суспільної моралі», до Кодексу України про адміністративні правопорушення, до Закону України про рекламу, до Закону України про друковані засоби масової інформації і до Закону України про телебачення і радіомовлення.

Що звелиш мені робити, Господи?

На початку квітня увага всього світу були прикута до авіакатастрофи під Смоленськом. Польська делегація летіла для участі в траурних заходах, присвячених пам'яті польських офіцерів, розстріляних в 1940 році в Катині. Погода над Смоленським аеродромом була несприятливою (густий туман). При зниженні літак зачепився за дерево і розбився. Усі, хто був на борту, загинули.

Для Польщі це було найтяжчим ударом — загинула значна частина вищого військового і політичного керівництва країни включаючи президента Леха Качинського і його дружину. Авіакатастрофа викликала різну реакцію, і ось про цю реакцію варто би сказати детальніше.

Дехто зреагував зі зловтіхою — Бог, мовляв, покарав польських політиків за русофобію і безкінечні претензії. Цікаво, що найбільшу поінформованість про наміри Божі виявляли люди, які у звичайний час вельми далекі від благочестя, люди, які згадали про Бога тільки тому, щоб приписати Йому намір покарати їх ворогів.

Хтось (на щастя, таких більше) сприйняв так, як і треба сприймати чужу біду

— із зрозумінням і співчуттям.

Та як сприймати сам факт катастрофи? Як випадковості? У Бога не буває випадковостей. Усе, що відбувається, є частиною Божого промислу. Але чи можна піднімати палець і говорити: «Бог покарав»? Ні. Ми не знаємо замисли Бога в цьому випадку. Як говорить Бог через пророка Ісаю: «Бо ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої — за ваші думки» (Іс. 55:8-9).

Нам не відкриті замисли Божі, але

нам відкриті наші обов'язки — «Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з тими, хто плаче!» (Рим. 12:15).

Ми не завжди можемо усвідомити, навіщо Бог допустив ту чи іншу трагічну подію, але ми можемо усвідомити, як нам слід поводитися — і тоді ми стаємо засобами Божими і творимо Його діло — діло примирення. Тому навіряд чи варто запитувати, за що людей, що летіли в цьому літаку, вразила смерть. Врешті-решт, смерть спіткає кожного з нас. Краще запитувати: «Що звелиш мені робити, Господи?».

Сергій ХУДІЄВ.

МОЛИТВА

● ВІЗЬМО ДО УВАГИ

Давним-давно жив один святий старець, який багато молився. І дуже він дивувався, чому так буває, що люди до церкви ходять, Богові моляться, а живуть погано, грішать багато... Якось, думаючи про це, він заснув. І приснилося йому, ніби світлоокий ангел, обнявши крилом, підняв його високо-високо над землею...

У міру того, як вони піднімалися все вище й вище, усе слабшими й слабшими ставали звуки, що доносилися з поверхні землі. Не чути було людських голосів, затихли пісні, десь подівся весь гамір суетного світського життя. Лише зрідка долітали звідкись гармонійні ніжні звуки, як звуки далекої сопілки.

— Що це? — запитав старець.

— Це свята молитви, — відповів ангел. — Тут чути тільки їх!

— Але чому вони звучать так тихо? Чому їх так мало? Адже саме зараз весь народ молиться в храмі!..

Ангел із сумом поглянув на нього.

— Ти хочеш знати? Дивися!..

Далеко внизу виднівся великий храм. Чудесною силою розкрилося його склепіння, і старець міг бачити все, що робилось всередині. Храм був переповнений народом. На кліросі стояв великий хор. Священик у своєму убранстві стояв біля вівтаря. Ішла служба. Яка служба — сказати було неможливо, бо не було чути ні звуку. На лівому клі-

росі дячок щось читав, швидко-швидко плямаючи і перебираючи губами, але слова туди, вгору, не долітали. На амвон поволі вийшов величезного зросту дякон, плавним жестом поправив своє пишне волосся, широко розкрив рота і... ні звуку! На кліросі регент роздавав ноти: хор готувався співати.

«Хор я вже точно почую!» — подумав старець. Регент вдарив камертоном по коліні, підніс його до уха, простягнув руки і подав знак починати, але, як і раніше, панувала повна тиша.

Бачити це було напрочуд дивно: регент махав руками, притупцюючи ногою, баци червоніли від натуги, тенори аж витягувались навшпиньки, високо

— Що коїться? — запитав старець.

— Опустимось, і ти побачиш і зрозумієш... — відповів ангел.

Вони поволі опустилися в самий храм. Ошатно одягнена жінка стояла поперед усього натовпу і, очевидно, щиро молилася. Ангел наблизився до неї і тихо торкнувся рукою... І раптом старець побачив її серце і зрозумів її думки. «Ох, ця нестерпна поштмейстерша! — думала жінка. — Знову в новому капелюсі! Чоловік п'яниця, діти — обірванці, а вона вивбирується!..»

Біля неї стояв купець у гарному суконному піджаку і задумливо дивився на іконостас! Ангел торкнувся його грудей, і перед старцем зараз же відкрились його потаємні думки: «Ех, продешевив... Товару такого ніде не купиш! Не інакше, як тисячу втратив, а може, й півтора!..»

Далі стояв молодий селянський парубок. Він майже не молився, а весь час дивився наліво, де стояли жінки, червонів і переступав з ноги на ногу. Ангел торкнувся до нього, і старець прочитав у його серці: «І вродлива ж ця Дунька!.. Всім взяла: і обличчям, і поставою, і роботою... Ось би дружину таку! Підє чи ні?».

Багатох торкався ангел, і у всіх були схожі думки — перед Богом стояли, але про Бога не думали. Тільки вигляд робили, що молилися.

— Тепер ти зрозумієш? — запитав ангел. — Такі молитви до нас не доходять. Тому й здається, що всі вони ніби німі!..

У цю ж хвилину раптом чийсь дитячий несміливий голосок виразно промовив: «Господи! Ти бачиш і милостивий!.. Спаси, помилуй, зціли бідну маму!..» У кутку на колінах, притулившись до стіни, стояв маленький хлопчик. В його очах тремтіли сльози. Він молився за свою хвору маму. Ангел торкнувся до його грудей, і старець побачив його дитяче серце. Там були біль і любов.

— Ось молитви, які чути у нас! — сказав ангел.

www.vzov.ru

Головна подія в житті людини

Людина ніколи не дотримується тільки однієї точки зору. Її думка змінюється залежно від того, на якій стадії розвитку вона перебуває. Згадайте, як ми сприймали цей світ, коли були дітьми. Минуло кілька років, ми подорослішали, і світосприйняття наше змінилося. Закінчили школу, почали самостійне життя і знову переживали зміни свого мислення. Чим доросліша людина, тим серйозніше і глибше вона оцінює довкілля.

Якщо, задаючи питання, що міститься в заголовку, ви зустрінете різні відповіді на нього, то в цьому немає нічого дивного. Ми навіть кольори сприймаємо по-різному. Недарма кажуть: скільки людей, стільки й думок. Навіть в колі християнських однодумців зустрічаються різні думки: «Один вирізює день від дня, інший же про кожен день судить однаково. Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання» (Рим. 14:5).

То яка подія в житті людини є найголовнішою? Найчастіше на це запитання відповідають так: вдалили шлюб і щаслива сім'я, кар'єра і робота до душі, зустріч із справжнім другом, народження дітей та ін. Людина робить такі висновки, розглядаючи своє життя з «аероплана». Якщо ж «пересісти» на досконаліший «літальний апарат», здатний підніматися значно вище, то панорама життя розкрилася б людині в дещо іншому вигляді. Вона побачила би події, що відбувалися біля порогу її життя — народження. Саме завдяки цій події все наступне стало можливим.

Прийшовши в цей світ, людина зростає, вдосконалюється, творить. Багато великих людей пройшли естафету життя, залишивши свої праці наступним поколінням, — художники, поети, композитори, вчені, архітектори та багато інших геніїв, яким ми не переставоємо дивуватися досі. 280 днів тривало їх незвичайне життя. За цей час вони переживали глобальні зміни, перетворюючись із клітини в ембріон, і далі — в маленьку людину. Це була перша стадія їх життя.

І ось лунає плач новонародженого... Ми відзначаємо день народження як одне із найзначніших свят в житті людини. Немовля вступає в другу стадію

свого життя, яка триватиме до смерті тіла. Один філософ сказав: «Смерть — це стріла, випущена в людину, а життя — час, протягом якого стріла долетить до цілі». Біблія також говорить про короткочасність наших днів: «...як ваше життя? Бо це пара, що на хвилину з'являється, а потім зникає!» (Як. 4:14). Отже, людина, як іскра, що поривається вгору, проноситься через земне життя і досягає воріт вічності. І в цю третю стадію свого життя вона вступає нематеріальною істотою.

Олексій Прохоров у своїй книзі «Людина» сказав: «Людина — це дух із земним місцеперебуванням». У якій якості увійде цей дух у свій справжній світ, покинувши тілесну хатину?

Біблія — єдина книга, що відкриває завісу в потойбічний світ, знайомить нас з раєм і пеклом, місцями перебування душі: «І повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Ів. 5:29).

Отже, третя стадія життя прямо залежить від другої. Що людина посіє в земному житті, те пожне у вічному. Вічність — справжнє життя. Вона — протилежність часові. Перша і друга стадії — лише поріг перед дверима.

Але повернімося до запитання в заголовку, щоб, все-таки, відповісти на нього. Головною подією повинна бути така, яка докорінним чином змінить вічне життя людини, вплине найпоглибленіше на життя за дверима у світ інший. Зі сто-

ріннок Святого Писання ми дізнаємось, що подія ця — народження в нас нової сутності. Ісус назвав це народженням згори.

Це надзвичайний момент! Він дуже схожий на земне народження: в організмі матері формується поки що нікому не видиме життя. Через деякий час про це вже не важко буде здогадатися, кинувши на неї побіжний погляд. І коли виповниться час — пролунає плач новонародженого. Приховане раніше життя сформувалося і стало видимим для всіх.

Коли в душу потрапляє насіння Слова Божого і проростає там, починає формуватися нове життя, поки що приховане від сторонніх очей. Скоро сліди цього процесу починають проявлятися в словах і ділах: очищується мова, змінюються вподобання, звички, друзі... Але ще немає народження згори. Коли ж усе сформується, все буде готове, пролунає плач «новонародженого» — плач покаяння.

Людина, що переживає духовне народження, знаходить у вічному Бозі і Творці свого Отця. Вона стає сином чи дочкою Бога і спадкоємцем Його Царства. З точки зору Біблії ця подія має статус Найголовнішої в житті людини! Тому що «коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства». А думка Біблії — це думка Автора нашого життя. Нехай вона буде і моєю думкою, і твоєю також! Від цієї події безпосередньо залежать і моя, і твоя вічність! А що може бути важливішим!

Формула сімейного щастя

Скільки сімей руйнується щоденно! Їх надто багато. Деякі з нас ще з дитинства зачепили цією хвилею, яка залишила після себе руїни розбитих життів. Але як виходить, що двоє безмежно закоханих людей стають чужими одне одному? Що відбувається з їх любов'ю, мріями і вчинками?

Кажуть, кожна сім'я щаслива однаково, а нещасна кожна по-своєму. І в цьому великий відсоток правди. Кожна сім'я, яка переживає важкий період, стикається зі своїм набором проблем. У християнських сім'ях найвпливовіший «кліматичний» фактор — це духовний стан чоловіка і дружини. Якщо ваше серце переповнене гнівом, непростенням, злою ревністю і нетерпінням одне до одного, то ви можете забути про щасливий шлюб. Ви власноручно руйнуєте своє сімейне вогнище.

Але дивно, наскільки Божа присутність в нас змінює обставини в нашому домі. Адже наші слова і вчинки — це вираження того, що всередині. Для Бога

немає нездоланих проблем і безнадійних шлюбів. Там, де люди вбачають кінець стосункам, Бог бачить початок нових, міцніших і змінених покаянням взаємовідносин.

Другим, не менш впливовим фактором, є несправджуваність очікувань. Стоячи перед вітарем і обмінюючись обручками, ми не просто починаємо жити разом як чоловік і дружина. Ми беремо на себе відповідальність задовольняти потреби одне одного. Тобто дружина повинна розуміти, що тепер вона живе не для себе, а передусім для чоловіка. Так само й чоловік. Але для цього необхідно хоча б знати, чого потребує ваша половинка. Між чоловіками і жінками в цьому є деякі відмінності.

Наприклад, чоловік потребує, щоб його дружина була привабливою. І це правильно, адже «жінка — слава чоловікові своєму». Дуже добре сказала одна християнка: «Жінка після заміжжя повинна бути щонайменше не гіршою, ніж до нього. Але краще, коли вона стає ще гарнішою».

У жінок найбільша потреба — по-

чуватися коханою. Саме тут прихована відгадка того, чому їй необхідно стільки спілкування. Коли чоловік не розмовляє з нею, не ділиться своїми печальми і радощами, вона думає, що він її не любить.

Існує багато способів показати дружину свою любов: кинути теплий погляд, ніжно обняти, зробити невеликий подарунок, залишити коротку любовну записку... Варіантів багато, головне — робити це від широго серця і не раз на рік.

Багато наших потреб однакові. Наприклад, усі ми потребуємо, щоб нас сприймали такими, якими ми є, дарували повагу і шанобливе ставлення. Вірність і надійність, самопожертва і милосердя — ось те, що, як повітря, необхідне всім нам, щоб бути щасливими. І якщо кожен з нас задасться метою зробити іншого щасливим, задовольняючи його потреби, щасливими станемо і ми самі. І саме такого життя хоче для нас Бог.

Насправді формула щасливого сімейного життя дуже проста: Божа милість плюс ваша спільна праця — і щастя у ваших руках!

ПРИТЧА

«І Він розповів їм притчу, говорячи: «В одного багача гойно нива вродила була. І міркував він про себе й казав: «Що робити, що не маю куди зібрати плодів своїх?». І сказав: «Оце я зроблю — порозвалюю клуні свої і просторніші поставлю, і позбираю туди пашню свою всю та свій достаток. І скажу я душі своїй: «Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!». Бог же до нього прорік: «Нерозумний — ночі цієї ось душу твою жадають від тебе, і кому постане те, що ти був наготував?... Так буває і з тим, хто збирає для себе, та не багатіє в Бога» (Лк. 12:16-21).

Безумне життя

Часто в Євангеліях Ісус постає перед нами в оточенні натовпу, коли Він розповідає притчі. Він розповідав їм тому, що любив людей. Його серце тужило через те, що люди такі безпечні щодо свого власного життя. Що Він міг зробити для них? Навчити їх правильно жити. І Він робив це, розповідаючи притчі.

Притча, записана в Євангелії від Луки 12:16-21, — це добрий приклад того, як треба жити, щоб потім не жаліти через своє змарноване життя. Ісус оповідає про чоловіка, на котрого не треба бути схожим. Чоловіка, якого через його легковажне життя Він називає безумцем.

Чи схожий герой притчі на нерозумну людину з людської точки зору? Багато живуть так, як цей чоловік із притчі, навіть не здогадуючись про те, що вони — нерозумні. Вони не погодилися би з тим, що вони легковажні і безпечні щодо свого власного життя, тому що роблять те, що повинен робити кожний. Вони працюють і забезпечують своє проживання. Безпечними і нерозумними називають лінохів і дармодіїв, бомжів і наркоманів.

Подивіться на багача. Хто міг би йому сказати, що він безпечний аж до безумства? Навпаки, всі знайомі і сусіди могли тільки похвалити його. Він дбайливий, мудрий, розважливий чоловік.

У притчі говориться, що в того чоловіка щедро вродила нива. Щоб зібрати такий врожай, мало мати родючу землю, недостатньо відповідних кліматичних умов. Потрібні досвід, знання, бажання, працелюбність. Треба організувати своєчасно оранку, сівбу, правильно підібрати насіння. Цей чоловік про все потурбувався. За словами «гойно нива вродила» стоїть дуже багато. Відомі випадки, коли люди збирали щедрий врожай, але не могли його зберегти, і він зогнивав через погані умови зберігання, через людську неорганізованість. Але цей чоловік з притчі не був із таких, він потурбувався про збереження врожаю: «Порозвалюю клуні свої і просторніші поставлю, і позбираю туди пашню свою всю та свій достаток».

Чи безумство це? Ні. Він справедливо заслужив схвалення людей: господарний, дбайливий, передбачливий і в жодному разі не безпечний і нерозумний. Адже він дав про достаток у своєму житті. Однак Бог сказав йому: «Нерозумний!».

У чому ж його безумство? У його словах: «І скажу я душі своїй: «Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!». Безумство в тому, що він думав, ніби йому більше нічого не треба, якщо матеріально він забезпечений. Він міркував, що подбав про все, якщо подбав про засоби для майбутнього свого існування.

Багато нині думають, як би назбирати грошей, аби забезпечити старість, як зробити так, щоб гроші не пропали. Усе це справді важливо. Але якщо люди думають, що турбота про матеріальне — це все, що їм треба для життя, вони помиляються. Бог саме тому і сказав багачеві: «Нерозумний!», що той більше ні про що не думав, окрім як про достаток. Але Бог сказав йому: «Ночі цієї ось душу твою жадають від тебе...» Він забув, що земне життя — не вічне.

Одна багата жінка, помираючи, попросила принести їй найулюбленіше плаття. Коли її прохання виконали, вона конвульсивно схопила свою улюблену одіж і відійшла. Рука охолола. Коли її ховали, то не могли розтулити руку, і довелося відрізати клаптик від улюбленого вбрання. Вона померла з цим клаптиком сукні в руках. З усього, що в неї було, вона забрала з собою тільки цей клаптик, та й він не відрівався з нею по той бік буття. Фактично, усе, що ми маємо, залишається на землі.

Ми не візьмемо з собою на небеса нічого з того, що мали в земному житті. Бідні, що не мали нічого, залишаться без своїх лахміть, багаті стануть перед Богом без своїх скарбів. Матеріальні засоби і майно потрібні тільки в земному житті і цілком непотрібні в майбутньому. Для майбутнього життя потрібне щось інше, і якщо ми про це інше не подбаємо, ми і справді нерозумні. Адже майбутнє життя — вічне, і яким же воно буде, якщо ми нічого для цього не зробили?

Чи міг Ісус мовчати? З Біблії знаємо, що люди, померши, стануть перед Божим судом, і кожному слід підготуватися до цієї зустрічі. Для цього треба позбутися гріхів, увірувавши в Господа Ісуса, Котрий помер за наші гріхи на хресті. Про земне життя можна турбуватися під час самого земного життя, про майбутнє вічне — тільки зараз. Це так само, як пізно турбуватися про законотрусливість, коли ти вже потрапив на лаву підсудних. «Де ти раніше був?» — запитає злочинця суддя, коли той почне виправдовуватися тим, що хоче бути чесною людиною. Так і наш Бог, причому цілком справедливо, скаже: «Що ж ви робили в земному житті? Невже не чули заклику до покаяння?».

Тому Ісус і не мовчав, Він проповідував Царство Боже, Він розповідав притчі, щоб через них люди змогли усвідомити небезпеку, в якій опинилися.

Наша майбутня зустріч з Богом описана в Об'явленні 20:12-15: «І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга — то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть і ад дали мертвих, що в них, — і суджено їх згідно з їхніми вчинками. Смерть же та ад були вкинені в озеро огняне. Це друга смерть — озеро огняне. А хто не знайшовся написаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне...»

Слово Боже тут не залякує, воно попереджає. Воно розповідає, що є краще життя, є правильне життя, до якого треба прагнути. Навіщо продовжувати дорогу до загибелі, якщо є інша дорога? Адже це явне безумство. Не уподібнітьесь до того багача. Спочатку вирішіть питання про своє спасіння, а вже потім переймайтеся грішми.

О. Ш.

Традиції у світлі Божого Слова

Ми живемо в час, коли люди хочуть твердо знати, у що вірять і чому вони в це вірять. А коли щось заперечують – то на якій підставі. Тому духовним діячам, священикам та пасторам раз у раз доводиться зустрічатися з тими, кого такі загальні відповіді, як «наука довела», «так навчає церква», або «це бере свій початок ще від апостолів» зовсім не задовольняють.

Тому, відкриваючи рубрику «Традиції у світлі Божого Слова», ми, насамперед, хочемо ознайомити читачів з історичним походженням деяких церковних правил, постанов та приписів, а також побуту і показати, що з цього приводу говорить Слово Боже.

Звісно, ми усвідомлюємо, що те, про що йтиметься в наших публікаціях, може виявитися комусь не до вподоби, але наша ціль – донести правду, а не догодити комусь.

Джиrolамо Савонаролу, відомого флорентійського проповідника правди XV століття, стратили за те, що він намагався відкрити людям, як далеко християнська Церква тих часів відійшла від «простоти в Христі» (2 Кор. 11:3). Яна Гуса, чеського реформатора XV століття, спалили у вогні інквізиції. Мартін Лютер чудом уник тієї ж долі. В історії людства важко вишукати ворожнечу, яка тривала б довше, ніж та, що розділяє ортодоксальне за традиціями християнство з християнством за переконанням.

Ще раз наголосимо: наша ціль полягає зовсім не в тому, щоб довести помилковість чийось суджень і ствердити істинність наших переконань, але в тому, щоб неупереджено відповісти на запитання, звідки це судження взялося і що з цього приводу говорить Писання.

З наведених текстів Святого Писання ми бачимо, що Бог під загрозою прокляття й вічної загибелі забороняє додавати, віднімати, применшувати чи змінювати будь-що у вченні Ісуса Христа і Його апостолів.

Однак історичні факти, з якими ми ознайомимося нижче, свідчать про те, як легко людина відступає від істини Писання і як поступово переходить від однієї омани до іншої, відкрито порушуючи волю Господню.

До половини другого століття Церква зберігала Христове вчення у всій його повноті і чистоті. З історії християнства відомо, що аж до четвертого століття Церква, сильна вірою та істиною, легко справлялася з оманами і сектами, які з'являлися вже тоді, протиставляючи свої псевдовчення Святому Писанню.

Навіть за римського імператора Костянтина (у духовному відродженні якого багато істориків сумніваються), коли в Церкву проникнули заради вигоди люди, далекі від Бога, вчення Христа як таке все ще зберігалось в чистоті. Проте вже наприкінці четвертого і впродовж п'ятого століть боротьба за церковне верховенство і зловживання всесвітніх соборів посилено сприяли багатьом відхиленням від істини і «простоти в Христі» (2 Кор. 11:3).

Історія Церкви поділяється на два головні періоди: від дня зішестя Святого Духа на апостолів – Дня п'ятидесятниці до початку четвертого століття; від четвертого століття до сьогодні.

Перший період називають періодом першоапостольської Церкви, другий – періодом Церкви історичної.

У перший період Христова Церква

мужньо переносить переслідування від юдеїв, терпить десять жорстоких гонінь імператорів, але міцніє і, незважаючи на тяжкі випробування, продовжує зберігати єдність, твердо відстоюючи чистоту догматів Засновника.

Але починаючи з четвертого століття, коли імператор Костянтин оголосив християнство панівною релігією, надавши йому широкі права й переваги перед язичницькими культурами, Церква починає ставати світською. Вона поступово переводить свій погляд з неба на землю і починає надавати перевагу теперішньому перед майбутнім, тимчасовому перед вічним, людському перед Божим.

Межі, які Христос проклав між світом і Церквою, між шляхами вузьким і широким, згладилися і поступово розмилися. Появилися християни без особистого свідомого переконання, які переймали християнство у спадок, за традицією, люди «які мають тільки вид благочестя, сили ж його зреклися» (2 Тим. 3:5).

Як це не дивно, але в цьому стані відступництва Церква перебуває до сьогодні. Сучасне християнство – це ніби апокаліптичний Вавилон із 18-го розділу Книги Об'явлення, якась суміш небесного із земним, причому останнє явно переважає.

У своїх прагненнях досягти тимчасових цілей християнство не нехтувало лукавством, насиллям та обманом. Воля людська розійшлася з ясною волею Всевишнього. І донині значна частина суспільства, атеїстична за складом життя, не переставє видавати себе за християнську за назвою й традиціями.

Для виправдання очевидних порушень Слова Божого Церква скорис-

талася так званими «переданнями», поставивши їх на один рівень з Біблією і без усякої серйозної підстави назвала їх «священними».

У 1 Тим. 3:15 написано, що Церква – це стовп і підвалина правди. На цій підставі деякі традиційні Церкви, попри абсолютний духовний занепад, заявляють про себе як про носіїв та охоронців правди, які не можуть ані власти, ані заблудитися, ані помилитися. Але згадаймо, що говорив до пресвітерів Церкви апостол Павло: «Бо я знаю, що як я відійду, то ввійдуть між вас вовки люті, що отари шадити не будуть... Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою...» (Дії 20:29-30).

А апостол Петро висловився ще сильніше: «А між людом були й неправдиві пророки, як і будуть між вас учителі неправдиві, що впровадять згубні ереси, відречуться від Владики, що викупив їх, і стягнуть на себе самі скору погибель. І багато хто підуть за пожадливістю їхньою, а через них дорога правдива зневажиться. І в зажерливості вони будуть ловити вас словами облесними. Суд на них віддавна не бариться, а їхня загибель не дримає!» (2 Петр. 2:1-2).

На жаль, слова апостолів збулися, згубні ереси таки походили у Церкву і згубили багато мільйонів людей. Звісно, це був поступовий процес, який тривав століттями. Над деякими ересями точилася довга боротьба: їх то приймали, то відкидали, то знову приймали.

У XIV – XVII ст. спалахнула Реформація. Це була своєрідна революція в Церкві, яка відкинула багато лжевчень. На жаль, далеко не всі.

І оскільки саме Слово Боже буде винуватити людство на Божому суді, кожній чесній і богобійній людині варто оцінити церковні традиції у світлі Божого Слова, щоб зрозуміти своє теперішнє і заглянути у прийдешнє.

Небесне і земне

Слово Боже і людські взаємини ніколи не були дружніми.

«Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому, час бо близький!.. Свідкую я кожному, хто чує слова пророцтва цієї книги: Коли хто до цього додасть що, то накладе на нього Бог кару, що написані в книзі оцій. А коли хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Бог частку його від дерева життя, і від

міста святого, що написано в книзі оцій» (Об. 1:3; 22:18-19).

«Дивуюся я, що ви так скоро відхилюєтесь від того, хто покликав Христовою благодаттю вас, на іншу Євангелію, що не інша вона, але деякі є, що вас непокоють і хочуть перевернути Христову Євангелію. Але якби й ми або ангел із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий!» (Гал. 1:6-8).

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

Кмин

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яса, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати» (Мт. 23:23).

У давнину насіння кмину вибавляли палицями (Іс. 28:27). Але у всьому повинна бути певна послідовність: спочатку обробляють землю, потім кидають насіння кмину, а вже потім кмин б'ють кием (Іс. 28:23-29). Мудрість землероба свідчить про премудрість Всевишнього.

Кмин звичайний — це дворічна трав'яниста рослина 30-80 см заввишки. Має подовгасті листки, дрібні білі або рожеві квітки. Цвіте у червні-липні. Плоди дозрівають у липні-серпні.

Росте кмин по всій території України — на луках, узліссях, лісових галявинах, по балках. Вирощується як ефіроолійна рослина.

Заготовляти плоди краще зранку або ввечері, щоб запобігти обсіпання зрілих плодів. Зберігають у сухих і добре провітрюваних приміщеннях. Термін придатності — три роки.

Плоди кмину виявляють бактерицидну, спазмолітичну, відхаркувальну, проросну і жовчогінну дію, вони збільшують потовиділення й діурез. Їх використовують для поліпшення травлення, при метеоризмі. Плоди входять до складу вітрогінного, шлункового та заспокоїливого чаю.

Плоди кмину використовують як прянощі для ароматизації хлібобулочних

Біблійна ботаніка

виробів, у кулінарії, в кондитерському виробництві. У домашньому господарстві плоди використовують для засолювання огірків, як спеції в супи, соуси, м'ясо.

Комиш

«І засмердяться річки та нужденними стануть, і повисихають притоки Єгипту, пов'яне комиш та очерет» (Іс. 19:6).

Лише раз на сторінках Біблії згадується про комиш. Це рід багаторічних трав'янистих рослин родини осокових. В Україні зростають комиш лісовий, комиш укорінений і комиш озерний, або кута. У народі комиш називають очеретом, або розомом. Але це зовсім інші рослини.

Комиш досягає висоти 250 см. Зростає по берегах річок, водоймищ. Досить вологолюбна рослина.

У пророцтві про Єгипет Ісая відзначає, що за гріхи повисихають річки з притоками і «пов'яне комиш» (Іс. 19:6). Втрадиться зв'язок вологолюбної рослини з поживним середовищем — водою. І так само в'яне людська душа при втраті зв'язку з Богом. Рослина без води не може існувати; людина без Творця й Спасителя стає духовно мертвою.

Комиш ще й понині знаходять застосування. Наприклад, пресуючи його з глиною чи гіпсом, отримують будівельні плити — комишит.

Кропива

«І буде тернина рости по палатах його, кропива й будяччя в твердинях його...» (Іс. 34:13).

Кропива в Біблії символізує фізичні та духовні лінощі. «Ішов я попри поле ледачого і попри виноградник недоумка; дивлюсь — кропивою позаростало...» пише цар Соломон у приповістях (Пр. 24:30-31).

За непослух Богу спаде гнів Його на грішних. «І буде тернина рости по палатах його, кропива й будяччя в твердинях його» (Іс. 34:13). Це підтверджує і пророк Осія: «... коштовність їхнього срібла посяде кропива...» (Ос. 9:6). Тут кропива виступає як символ запустіння, безлюддя, Божого гніву.

Натомість люди, що прийняли Бога у своє серце, отримують Його благословення. Замість бур'янів, тернини та кропови виростуть благодатні рослини. «Замість кропови повийдуть мирт» (Іс. 55:13).

У стародавній медицині мирт вважали еліксиром, що надає людині здоров'я, продовжує життя. Можливо, тому Біблія і говорить, що кропиву, як менш цінну та більш поширену рослину, змінить мирт.

На території України зростають кропива дводомна (велика), кропива жалка (мала) та інші. Найбільше поширення та застосування має кропива дводомна. Її стебло заввишки до 150 см. Цвіте у червні-серпні.

Для лікарських потреб використовують листя, коріння й насіння кропови. Кропива має кровоносні, сечогінні та загальнозміцнювальні властивості, виявляє слабку жовчогінну дію. Препарати з кропови активізують основний обмін речовин, посилюють діяльність серцево-судинної системи і дихального центру, збільшують кількість еритроцитів, зменшують кількість цукру в крові, виявляють протизапальну дію.

Застосовують кропиву як кровоспинний засіб при легневих, кишкових, маткових, гемороїдальних та інших кровотечах.

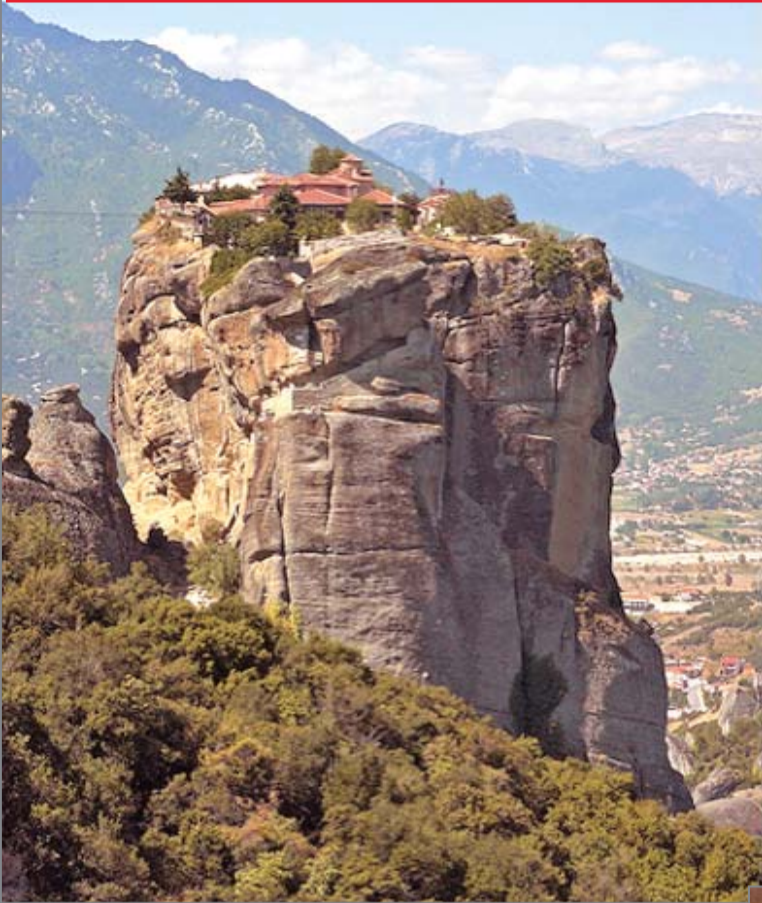
Препарати з листя кропови — ефективний засіб при атеросклерозі, анемії, холецистах, гастритах, виразковій хворобі шлунка і дванадцятипалої кишки, розладах травлення, цукровому діабеті. Як сечогінний засіб препарати кропови рекомендують при нирковокам'яній хворобі, набряках і ревматизмі.

Препарати з кропови дводомної застосовують у дерматології та косметичці. Внутрішню настій з листя кропови вживають при комплексному лікуванні вугрів. Відваром листя на розведеному водою оцті миють голову при круговій або гніздовій плісивості, себорей, облісінні, передчасному посивінні. Свіжим соком лікують рани, варикозні виразки й зопрілість.

При м'язовому й суглобовому ревматизмі нажалують кропивою болочі місця. Вживання препаратів з кропови дводомної всередину протипоказане при гінекологічних хворобах, у хворих із поліпами і різними пухлинними захворюваннями яєчників і матки.

ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Чернецтво і Біблія

Біблія зовсім не закликає послідовників Ісуса Христа уникати світу. Христос сказав: «Оце посилаю Я вас, як овець між вовки. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки. Стережіться ж людей, бо вони на суди видаватимуть вас та по синагогах своїх бичувати вас будуть» (Мт. 10:16-17); «Я їм дав Твоє слово, але світ їх ненавидів, бо вони не від світу, як і Я не від світу. Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого. Не від світу вони, як і Я не від світу. Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда. Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх» (Ів 17:14-18); «І казав Він до них: Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15).

На питання щодо самозніщення і бичування тіла чітко відповів апостол Павло: «Чи не знаєте ви, що ви Божий храм і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той то ви! Хай не зводять ніхто сам себе. Як кому з вас здається, що він мудрий в цій віці, нехай стане нерозумним, щоб бути премудрим» (1 Кор. 3:16-18); «Отож, як ви вмерли з Христом для стихій світу, то чого ви, немов ті, хто в світі живе, пристаєте на постанови: не дотикайся, ані їж, ані рухай, бо то все знищиться, як уживати його, за приказами та наукою людською. Воно ж має вид мудрости в самовільній службі й покорі та в знесилюванні тіла, та не має якогось значення» (Кол. 2:20-23).

Щодо здобування праведності власними зусиллями апостол Павло застерігає: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:8-10).

Христос приніс діла людства святість, яка здобується не аскетизмом та відокремленням від світу, а мудрою і праведною поведінкою віруючих серед спокус і випробувань. Нам треба не втікати від людей, а навпаки – йти до людей.

Чернецтво на Русі

Виникненню чернецтва на Русі сприяли зовсім не гоніння і бажання втекти від людей, а усвідомлення своєї провини перед Богом і бажання за будь-яку ціну, навіть самокатуванням, застрахуватися від пекельних мук.

Здебільшого монастирі споруджували князі, вельможі та інші багаті люди. Вони постачали ченців поживою, коштами, надавали монастирям землі і коштовності. За це ченці повинні були звершати молитви «за упокій душі» жертводавця.

Ченці в лісі вже не йшли – будувалися в містах і селищах. Так виникли монастирські обителі поблизу Києва і Новгороду. Жити на монастирській землі було вигідно. Ченці всіляко сприяли поселенцям.

Монастирі багатіли. Архіпастирі володіли великими маєтками з усякими угіддями, озерами, рібними ставами, табунами коней, чередами овець. Жили вони в багатих хоромах, оточені численною челяддю. Прибутки Троїцько-Сергієвої лаври в XVII столітті становили третину всієї царської скарбниці. Життя в такому монастирі, звичайно, дуже відрізнялося від життя пустельника.

Києво-Печерський монастир, який виник в XI столітті, без внесків нікого в ченці не приймав. Йому жертвували щедро й охоче, тому що монастир славився подвигами своїх ченців. Одні з них прославилися постами, інші вражали рекордною кількістю вчинених щодня земних поклонів. Теодозій – перший ігумен монастиря їв лише сухий хліб і пісний борщ. Він ніколи не вмивався і лише зрідка ополіскував лице і руки. Одяг носив старий, весь в заплатах. У спекотні ночі Теодозій виходив оголений на болото, комарі хмарами впилилися в його тіло, а він «спокійно цілу ніч співав псалтир».

Деяким ченцям Печерської Лаври було замало виконання «звичайних» чернечих подвигов – вони винаходили подвиги «надзвичайні». Один із них зачичився в печері і не виходив з неї сім років, ставши «затворником». Інший провів «у затворі» 12 років і, ридючи день і ніч, назбирав цілу посудину сліз. Був подвижник, який на час великого посту закопував себе по груди в землю. Ще один ходив узимку в протоптаних чоботах. Він відстоював у них всю службу. Ноги його примерзали до кам'яної підлоги храму, а він не ворухився, поки не відспівають зауренно.

Ці «подвиги» вабили до монастирів юрби цікавих. Кожне самокатування, кожне перекинування оточували ореолом «святості», витлумачували особливою близькістю до неба і давали подвижникові право на клопотання перед Богом за інших.

Існують цілі томи, присвячені опису дивацьт, що мали місце в різних монастирях: описані випадки життя, проведеного в норі, у воді, на високому стовпі чи дереві, з обітницею «завжди мовчати» або «ніколи не стригтися», «ніколи не митися».

Нечистота й звіроподібність, самокатування й самобичування, виснаження себе постами, волоссянями й поклонами перетворилися на культ і не мають нічого спільного із християнством.

Звичайно, не всі ченці були аскетами й подвижниками. Однак завдяки таким окремим безумцям щедро збагачувалася монастирська скарбниця, залучалися парафіяни, рекламувалася «обитель» і множилося число послухників, яким під видом «подвигу» пропонувалося безомовно виконувати найбруднішу і найважчу монастирську роботу.

Варто зазначити, що в середовищі чернецтва зустрічалися люди щирі та ідейні, як, наприклад, Серафим Саровський, Сергій Радонезький, але загалом чернецтво перетворилося на розсад-

ЧЕРНЕЦТВО

ник різних вад, перекручень та обману.

Омана чернецтва

Чернецтво не тільки не має ніякої підстави у Святому Писанні – воно суперечить основним принципам справжнього християнства. Насамперед, воно спотворює Божий шлях спасіння. Доктрина чернецтва з його аскетичним підходом до питання спасіння душі ніколи не була доктриною християнства. Виникнення ідеї чернецтва пов'язане з язичницькою філософією, застосування якої можна ще й зараз спостерігати серед численних релігійно-поганських сект буддизму й мусульманства.

Христос говорить: «Я є двері: хто ввійде Мною, той спасеться»; «Навчесься, що значить: «милості хочу, а не жертви»; «Тому що Я прийшов кликати не праведників, але грішників до покаяння», «Тих, хто до Мене приходять, Я не вижену геть» (Ів. 10:9; Мт. 9:13; Ів. 6:37).

Чернецтво прокладає шлях до Царства Божого не тільки через віру в Христа, але й через повільне самознищення, через смерть від самокатування, виснаження. З того, що роблять затворники й аскети,

тілесна природа людини вкрай зіпсована і підлягає закону гріха і смерті. «Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, завидки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впадуть вони Царства Божого!» (Гал. 5:19-21).

Згідно з Писанням, плоть не можна виправити, поліпшити, реформувати. Плоть настільки зіпсована, що Бог нічого іншого не передбачив, як приректи її на смерть. Тому ми, ввірувавши, повинні вважати себе мертвими для гріха. «Отож, ми поховані з Ним хрищенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновиленні життя... Знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха!» (Рим. 6:4, 6-7). Силою і владою Голгофської жертви плоть знищена. «Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 2:19-20).

Безперечно, плоть завжди шукатиме нагоди виявитися в нашому житті, але ми повинні твердо пам'ятати, що вона у всіх своїх видах і проявах наввік засуджена, що тільки Дух Божий повинен бути паном віруючої людини. «Тіло бажає противного духу, а дух – противного тілу» (Гал. 5:17); «Думка бо тілесна – ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому та й не може. І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові. А ви не в тілі, але в душі, бо Дух Божий живе в вас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його. А коли Христос у вас, то хоч тіло мертве через гріх, але дух живий через праведність. А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас... Тому то, браття, ми не боржники тіла, щоб жити за тілом; бо коли живете за тілом, то маєте вмерти, а коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити» (Рим. 8:7-10; 12-13).

Для перемоги над плоттю є тільки один шлях – «Духом умертвляйте діла плоті»... Без Святого Духа можна вмертвити саму плоть, фізично вбити і знищити її, але не можна вбити «діла плотські», не можна перемогти прояви плоті. «Народжене від тіла є тіло; а народжене від Духа – є дух» (Ів. 3:6). Для того, щоб перемагати плоть, необхідно народитися згори.

Чернецтво переконувалося в цій істині упродовж століть. Аскети й пустельники йшли від людей, але неспроможні були піти від власної гріховної природи, від самих себе. У цьому омана й трагедія чернецтва.

Перемога над плоттю, яку пропонує нам Христос, – це перемога віри: «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливістю та з похотями» (Гал. 5:24). Не «розпинають», а «розп'яли», раз і назавжди.

Перемога віри доступна кожному «народженому згори». І саме в тих обставинах, у яких він перебуває, серед тих бід, спокус і страждань, в яких він живе, так що потреба у «втечі від світу» виключається.

У первосвященничій молитві Христос молитися: «Отче Святій! Не молю, щоб Ти взяв їх зі світу, але щоб зберіг їх від зла» (Ів. 17:11). Втеча від світу

не гарантує людині порятунку від зла, тому що зло всюди, на кожному кроці, і насамперед – у самій людині. Згідно із вченням Христа, людина може і повинна здобути перемогу над злом, живучи у світі. Аскети ж, втікаючи від світу, втікають від волі Христа. Посилаючи учнів «у світ», Христос не сказав: «рятуйтеся в нетрях лісових, у місцях пустельних, спілкуйтеся з тиграми, левами, бурими ведмедами, уникайте людей...» Навпаки, Ісус Христос повелів учням йти по всьому світу і проповідувати Євангеліє всьому творінню.

Викривлене поняття чернецтва про християнський подвиг і служіння

Ідучи в глузі місця й уникаючи всякого спілкування з людьми, пустельник позбавляв себе можливості розумного служіння ближньому. Він забував про потреби ближнього. Приборкання власної плоті було його єдиною метою, але в досягненні цієї мети він ішов помилковим шляхом.

«Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід і щоб плід ваш зостається», – сказав Господь (Ів. 15:16). Християнин належить не собі, а Христу. Християнин – тільки раб, який виконує волю свого Пана. Християнське життя присвячене не тільки Богові, але й ближньому. Інакше як розуміти головну заповідь: «Люби Господа Бога свого... і свого ближнього як самого себе» (Лк. 10:27). Як розуміти залик апостола Павла: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте свої тіла на жертву живу, святую, присмну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1).

Без служіння ближньому не може бути служіння Богові

Жоден християнин не може стати щасливим, якщо він не стане посудиною, яка перебуває в постійному розпорядженні Домоправителя (2 Тим. 2:21). В особі Адама людина втратила право на співпрацю з Богом, втратила мету життя і своє призначення. Примирившись Христі з Богом, людина знову стає «співпрацівником у Бога» (1 Кор. 3:9). Бог, Який «покликав нас із темряви в дивовижне світло Своє» (1 Петр. 2:9), навчає нас, «щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового» (Еф. 4:12), доручає нам чудове «служіння примирення» (2 Кор. 5:18).

У цьому сенсі ченці, аскети й пустельники – немов ті ледачі раби, що втікають із ниви Христової, воїни, що пішли з поля битви. Чи можуть вони сказати разом з апостолом Павлом: «Ось тому, мавши за милосердям Божим таке служіння, ми не траїмо вдалі... але ми відрекліся тайного сорому, не ходячи в хитрості та не перекинувши Божого Слова, але з'явленням правди доручемо себе кожному сумлінно людському перед Богом. Коли ж наша Євангелія й закрита, то закрита для тих, хто гине»; «Але я ні про що не турбуюсь і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу своєю та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої» (2 Кор. 4:1-3, 12; Дії 20:24).

Цілі нашого земного життя – у служінні. Про тіло як знаряддя служіння треба дбати з розумним підходом. Звичайно ж, ми не повинні перетворювати піклування про тіло на догоджання плоті. Ми повинні пам'ятати, що «куплені дорогою ціною» і що наше тіло належить Господу. «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло – то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19-20). Тому горе «рабові невірному й ледачому», рабові, який нерозважливо марнує сили, легковажно ставиться до свого здоров'я, до часу, майна і до всього свого життя (Лк. 16:10).

І нехай удостоїть всіх нас Христос почути від Нього: «Знаю твої діла, і любов, і те, що останні твої діла більше перших... Гаразд, добрий і вірний рабе! Увійди в радість Пана твого» (Об. 2:19; Мт. 25:21).

можна зробити висновок, що Бог – найбезсердечніша істота, єдиний шлях умилювати яку – це піддати себе нескінченним катуванням. Своїми діями аскети ніби говорять: якщо ти хочеш потрапити в рай, то повинен пройти через пекельні муки вже тут, на землі...

Чернецтво нівелює спасительну жертву Христа. Разом із православним віровченням воно стверджує, що Христос умер тільки за первородний гріх, за свої ж гріхи ми відповідно самі. А Святе Писання говорить: «І нема ні в ким іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ім'яня, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12).

Чернецтво закликає брати приклад з тих, хто спасався подвигом самозречення. Виходить, жертва Христа на Голгофі була принесена дарма. Якщо порятунок лежить через подвижництво, то можна обійтися й без Голгофи.

Однак Святе Писання вчить, що людина виправдується вірою незалежно від діл Закону: «Віруй в Господа Ісуса Христа і спасешся» (Дії 16:31); «але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніших вчинених гріхів... Отож ми визнаємо, що людина виправдується вірою, без діл Закону» (Рим. 3:24-25, 28).

Візьміть будь-який текст Писання, що стосується питання спасіння, зрівняйте його з вченням і практикою чернецтва, і ви зрозумієте, що Божий шлях спасіння і шлях, який пропонує чернецтво, – це різні шляхи.

Неправильне розуміння християнського життя

«Я прийшов, щоб ви мали життя, і з достатком щоб мали», – сказав Господь (Ів. 10:10). До цього подостатку – духовного, матеріального, фізичного Христос вказав лише один шлях – народження згори (Ів. 3). З моменту гріхопадіння людина мертва духовно. Без відродження плоть ніколи не змінить своєї натури: «То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого» (Ів. 6:63).

Маленька брехня? ВЕЛИКА ЗВИЧКА

«Світова історія стала свідком справжньої еволюції брехні. Якщо раніше брехня була погано прихована і безсоромна, то тепер вона проеволюювала настільки, що практично її неможливо помітити, бо й виглядає вона не як брехня, а як хтосьна-що і з боку бантик! А в такому вигляді розпізнати її непросто».

Борис Крігер.

Скільки разів на день люди, що живуть поруч з вами, обманюють? Згідно з дослідженнями британських соціологів, понад 80 відсотків людей зізналися, що хоча б раз на день говорять неправду. Брешуть всюди і всі. Сиві бабусі і суворі вчителі, гордовиті політики і хлопчачки, що граються на подвір'ї.

Багато виправдовуються тим, що кажуть неправду «задля добра». Однак більшість обманюють просто так, коли в цьому немає жодної видимої необхідності. Коли постає альтернатива: сказати правду чи збрехати, багато надають перевагу другому.

Неправда задля добра. Справді, це напевне один із тих видів брехні, який люди захищають найбільше. Якщо хворий безнадійно хворий, йому не кажуть про це відверто. Можливо, тактовно натякають. Але поки є хоча б найменший шанс врятувати хворого, навряд чи хтось буде повідомляти йому, що через місяць він помре. Така правда може підірвати здоров'я і наблизити кінець. Так вважають люди, не думаючи, що кожен з нас все одно коли-небудь стане перед Богом. Вони заспокоюють хворого, кажуть, що все добре, а він втрачає дорогі дні, а інколи

й хвилини, не маючи можливості задуматись про вічність і зробити правильний вибір.

Звичайно, не варто звалювати на голову страждальця увесь тягар важких новин. Помоліться, попросіть у Духа Святого мудрості, і Він підкаже, як підвести людину до усвідомлення її потреби в спасінні. Підтримайте її місяцями з Писання про те, що чекає на небесах всіх дітей Божих, і ви зробите набагато більше, ніж якби приховали від хворого правду.

Брехня в ім'я гордині. У цього виду неправди є ціль. Зазвичай з гордості брешуть, щоб якось компенсувати свої недоліки, виділитися з загальної маси. Такий вид брехні таїть в собі небезпеку розвінчання. Однак це не зупиняє любителів дешевої популярності. Щоб просто потішити своє марнолюбство, такі люди шваляться, яка в них розкішна дача, зарплата з шістьма нулями, авто завдовжки в 15 метрів і т. д.

Звичайно, все таємне стає явним, і тоді таких любителів очікує щонайменше слава брехуна. Тут згадуються слова: «Ліпше простий, але роботящий на себе, від того, хто поважним себе видає, та хліба позбавлений» (Прип. 12:9); «Огида для Господа всякий бундючний — ручуся: не буде такий без вини!» (Прип. 16:5).

Брехня оповідача. Найневинніша з точки зору багатьох брехня. Приятель розповідає вам про рибалку. Чи ви вірите всьому, що він розповідає? Ви знаєте, що оповідач може допустити деякі перебільшення у викладі подій. Причому з найневиннішою метою — зробити розповідь жвавішою, яскравішою, додати колориту.

Задоволення отримують і оповідач, і слухач. Але тут ховається пастка. Ми звикаємо брехати. З кожним разом ми робимо це все спокійніше. І вже не розуміємо, чому, знімаючи слухавку телефона і чуючи чийсь неприємний голос, автоматично відповімо, що нас немає вдома.

Брехня через лінощі. Це вид брехні, протилежний брехні оповідача, коли людині не хочеться утруднювати себе переказом подій. Звичайно, простіше відмахнутися і збрехати що-небудь. Але коли люди зауважать за вами цю особливість, довіряти вашим розповідям будуть все менше й менше.

Усе починається з малого. І в цьому головна зброя диявола. Дайте йому міліметр свого язика, і він затягне вас у безодню. Бо «всяка неправда — це гріх» (1 Ів. 5:17), а «заплата за гріх — смерть» (Рим. 6:23).

Батьки і діти

Визначити, що саме відрізняє вік юності від старості, не надто складно. Наприклад, кажуть, що замолоду дні короткі, а роки довгі; а на схилі літ вже навпаки. Замолоду людина вчиться, на схилі літ розуміє.

Ця різниця чітко виражена в Біблії: «І пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця, аж поки не прийдуть злі дні, й не стануть літа, про які говориш ти будеш: «Для мене вони неприємні!» (Екл. 12:1).

Соломон вважав, що найголовніша небезпека для необстріляної молоді — глупота, але стверджував, що і це можна виправити (Прип. 22:6, 15). Найкращий спосіб позбутися цієї біди — виробити в собі вміння слухати. Звичайно, для цього необхідна ще одна добра риса — терпіння, хоч саме тут ховається ахіллесова п'ята юнацького віку, відомого своєю імпульсивністю і поспішністю у висновках. Та все ж саме по собі життя нічому не навчить, якщо немає бажання розумнішати.

«Я писав вам, батьки, бо ви пізнали Того, Хто від початку. Писав я до вас, юнаки, бо міцні ви, і Слово Боже в вас пробуває, і лукавого перемогли ви» (1 Ів. 2:14). Повагу в очах молоді, як правило, заслужують ті, хто вчився на чужих помилках і сам прожив гідне життя.

Популярний сатирик Михайло Жванецький побудував один зі своїх монологів у вигляді настанов батька синові. Увесь монолог складається з переліку того, чого не досяг і не зміг здійснити батько, а закінчується він приблизно так: «Я не став цим і не став тим, я нічого не добився, а тепер хочу передати тобі свій досвід». Із зрозумілих причин такі настанови мало надихають, а наставникам такого роду навряд чи варто розраховувати на повагу молодшого покоління.

Біблійна фраза «наситився днями» означає, що людина прожила повнокровне, діяльне життя, насичене подіями. Саме така характеристика притаманна Авраамові, Давидові, Йову.

У Святому Писанні сказано: «Окраса юнацтва

— їхня сила, а пишність старих — сивина» (Прип. 20:29). Треба мати на увазі, що сивина у Старому Заповіті, передусім, була символом шанованої праведності (Прип. 16:31); 3 М. 19:32; Дан. 7:9). Адаже мудрість і справді не завжди приходять з віком — іноді вік приходиться сам-один. «Многочітні не завжди розумні, і не все розуміються в праві старі» (Йов 32:9).

Мудрість і бурмотіння несумісні. Людина, яка в процесі життєвих пошуків набула внутрішньої цілісності, ніколи не буде висловлювати незадоволення всім, що її оточує, і годуватися обмовками. Певна ознака старіння не тіла, а душі — часто повторюване: «А ось за нашого часу...» Щоб не впасти в такий гіркий стан, необхідно аналізувати власний досвід і передавати молодим його, не пусті спогади пережитого.

До речі, сучасне поняття виходу на пенсію авторам Біблії було незнайоме. Левити залишали служіння у віці 50 років, але продовжували допомагати молодим служителям (4 М. 8:24-26). Літні люди, ким би вони не були, ставали наставниками для своїх внів і порадиниками для покоління, що прийшло їм на зміну.

Цей біблійний принцип чудово виразив поет Расул Гамзатов:

**І там, де світ зухвалій
Чинити зло гаразд,
Нехай мудрець бувалій
Мені пораду дасть.
І хай у час знаменній,
Де схил гори стрімкий,
Подасть мені стремено
Наслідник молодий.**

Така спадкоємність поколінь необхідна і сучасним християнам. Передача життєвого, а найголовніше — духовного досвіду відкидає неодмінність того, що нам по чергово доводиться наступати на одні і ті ж граблі. Єдність церковного організму знаходить чудове вираження у взаємодії поколінь. Тоді знання старості і сила юності спільно сприяють розширенню Царства Божого на землі.

Михайло ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

Краще віддавай!

«Я вам усе показав, що, працюючи так, треба поміч давати слабим та пам'ятати слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: «Блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20:35).

Нас оточує багато людей. І, як правило, щодо них ми задаємо одне запитання: чим вони можуть бути мені корисні. Але це погане запитання.

Знайомий розповідав, як його співробітник зізнався йому якимось, що в нього на думці одне: як би його обманути на свою користь.

Така звичка. І нічого не вдієш, користюлюбство — така сама хвороба, як і п'янство. І від неї треба лікуватися.

Особисто ви не корисливі? Добре, якщо так. Але буває, ми просто думаємо, що не корисливі. Адаже корисливість виявляється не лише в грошах, а й у спілкуванні. Ви прагнете спілкуватися тільки з тією людиною, спілкуватися з котрою вам приємно, але уникаєте людей, які хочуть отримати задоволення від спілкування з вами і чогось навчитися від вас? А це також корисливість. Це, по суті, егоїзм.

Корисливість можна виликати. Приймайте Біблію як мікстуру і видужуйте. У Діях апостолів у 20-му розділі ми читаємо повчання апостола: «Блаженніше давати, ніж брати!». Грецьке слово «маллон», перекладене в Біблії як «блаженніше», дослівно перекладається як «більше, краще, швидше, значно більше, незрівнянно вище».

Виходить, віддавати — значно краще!

Судячи з усього, нам треба запитувати не «що я можу одержати від цієї чи іншої людини», а «що я можу дати тій чи іншій людині». Тому що давати — краще.

Ми, звичайно, цього не відчуваємо. Те, що «добре отримувати від ближнього», легко зрозуміти, а «добре давати ближньому» — зрозуміти важче. Але повірте на слово апостолові, тим більше, що він нагадає, що це слова Самого Ісуса Христа: «Блаженніше давати, ніж брати!».

І цьому є пояснення. Писання вчить: «Хто милостивий до вбогого, той позичає для Господа, і чин його Він надолужить йому» (Прип. 19:17). Що відбувається, коли ви даєте щось комусь? Бог ніби стає вашим боржником, і Він надолужить

вам. Причому, сміємо надіятися, надолужить з відсотками.

З цього приводу можна розповісти одну дуже повчальну казку. Жили-були четверо братів. Пішли вони якимось щастя шукати. Йшли йшли і раптом бачать — яма. А в ямі Щастя сидить.

— Чого, — запитує, — вам треба, добрі молодці?

Перший брат говорить:

— Хочу все знати!

— Це можна, — говорить Щастя, і дає йому «Всесвітню енциклопедію».

Другий брат говорить:

— А я хочу стати багатим!

— Не проблема — відкаже Щастя і дає йому 200 гривень. Копійками.

Третій брат говорить:

— А я найсильнішим хочу стати!

— І це не біда, — відповідає Щастя. І дає йому гиру. Найважчу.

— А тобі чого? — запитує Щастя наймолодшого брата.

— А тобі? — відповідає запитанням на запитання наймолодший.

— А мені б вибратися з цієї ями, — говорить Щастя.

Схопив молодший брат Щастя, витягнув його з ями і пішов своєю дорогою. А Щастя за ним побігло...

А ви хочете, щоб щастя за вами бігло? Тоді менше просіть і більше давайте.

Адаже Бог все бачить. Він зауважує, коли ви даєте. І не забуває про це. Можливо, надолужить Він вам не обов'язково тим самим, що дали ви. Можливо, ви дали матеріальне, а Бог благословить вас духовно. Такий розвиток подій цілком можливий. Це Богові вирішувати, що вам потрібно. Він знає, що краще для нас, а що — гірше. Він дасть саме те, чого ви потребуєте, а не те, про що ви думаєте, що цього потребуєте. Богові видніше. Довіряйте Богові.

Ось кілька цитат з Біблії на цю тему: «Душа, яка благословляє, насичена буде, а хто поїть інших — напоєний буде і він» (Прип. 11:25).

«Блаженні милостиві, бо помилувані вони будуть» (Мт. 5:7).

«Чи ж не це — щоб вламати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до

дому впровадити? Що як побачиш нагого — щоб вкрити його і не сховатися від свого рідного? Засяє тоді, мов досвітня зоря, твоє світло, і хутко шкірою рана твоя заросте, і твоя справедливість ходитиме перед тобою, а слава Господня сторожею задньою! Тоді кликати будеш — і Господь відповість, будеш кликати — і Він скаже: Ось Я!» (Іс. 58:7-9).

Як бачите, допомагаючи тим, з кого, начебто, і взяти нічого, ми можемо одержати незмірно більше: відкриється, як зоря, наше світло; прийде зцілення; нам відкриється правда; слава Господня буде нас супроводжувати; Бог почує нас, коли ми до Нього покличемо.

Хочете одержати все це від Бога? Тоді живіть за принципом «віддавати», а не «отримувати».

Олег ШОРСТКІН.

Допоки не судиш?

21-й розділ Євангелія від Матвія не вписується у наше звичне уявлення про Ісуса. Ми звикли уявляти Його з розпростертими руками. Розпростертими назустріч усім струдженням та обтяженням і тим, хто прагне спокою. Розпростертими, щоб обняти і благословити дітей, для яких приготівлене Царство Небесне. Розпростертими вздовж поперекового бруса хреста, на якому Він відкуповує вину всіх грішників. Нам милий образ доброго Ісуса — Ісуса, що закликає, а не відкидає чи переслідує. Але Євангеліє підносить нам сюрпризи.

(Матвія 21:10-20)

релігійний товар: наша, мовляв, традиція правильніша, обряди — давніші, музика — духовніша або ж наш пастор красномовніший. У церкві панує культ світських цінностей, коли матеріальні «благословення» стають мірилом «духовності». Мовляв, дивіться, як Бог благословив наших служителів! Причому нікого не бентежить, що в Ісуса таких «благословень» не було зовсім — не мав Він ні палаців, ні колісниць. Ніде було Йому голову прихилити, і на Його духовності це ніяк не відбивалося.

Поширене сьогодні в церкві і просто бездумне поклоніння релігійним ідолам — формам і стилям Богослужіння; ретельності дотримання ритуалу; належності до певної громади, братства, традиції, деномінації; сповідуванию певних приватних богословських думок, всьому, що прийнято називати релігійністю.

Пророк Єзекіїл у восьмому розділі своєї книги описує, що якось сидів він у своєму домі в присутності старших народу Божого і побачив видіння. Рука Господня підняла його за волосся і принесла до храму. І там, через підкоп стіни, пророк потрапляє в таємну кімнату, на стінах якої зображені всякі божки Ізраїлевого дому, а посеред кімнати стоять 70 чоловік зі старших Ізраїлевого дому, «і кожен мав у своїй руці свою кадильницю, і підіймалися пахощі з хмари кадила». Люди, як і раніше, приходять в дім Божий, бажаючи споглядати славу Божу, але замість цього бачать лише саморобний дим, що наповнює його, роздмухуваний із саморобних кадильниць.

Ми, народ Божий, робимо багато потрібних і корисних речей. Ми постійно зайняті найрізноманітнішими служіннями. Але кожного разу нам треба випробовувати себе: чи справді це те, чого очікує від нас Господь, а чи це листя на безплідному фіговому дереві? Чи справді ми служимо Богові, чи ідолам церкви, які останнім часом все менше відрізняються від ідолів віку цього: політичні ігри, здоров'я, добробут... Що відчувають у нашій присутності колега по роботі, сусід по квартирі або ж близькі нам люди — присутність Божу чи саморобний дим із саморобних кадильниць? Чи захочеться людині, що сидить поруч в маршрутці, розділити з нами радість спасіння у Христі? Зайшовши до нас, чи знайдуть ефіоп, євнух, гомосексуаліст, наркоман, екстреміст, бомж відповіді на свої запитання? Чи, побачивши лише захоплення людськими ідеями, вченнями, ритуалами і традиціями, так і підуть розгублені — «Як же може (розуміти), як ніхто не напутить мене?»

***

Часом, терплячи беззаконня з боку невіруючих, хочеться вигукнути: допоки, Владико Святий та Істинний, не судиш і не мстиш? А Господь довготерпить, не бажаючи, щоб хтось загинув, бо хоче, щоб усі покалися. Він прагне бачити всіх у Своїх житницях. Він бариться із судом через милість — не тільки до невіруючих, а й до нас, віруючих. Бо належить початися суду з дому Божого, і не хочеться Йому у відповідь на «чи не Твоїм Іменем?» сказати: «А не вже ми знайомі?»

Всохле фігове дерево — попередження нам, Його народові. Господя тішить зеленіюче листя нашої релігійності, однак листя засвідчує, що ми досить зрілі, щоб плодоносити. А шукає Господь саме плоду.

Сергій ГОЛОВІН.

Президент Християнського науково-апогетичного центру.

Спочатку Ісуса, як довгоочікуваний Месія, подібно до Соломона, колись помазаного на царство поза містом (1 Цар. 1:33-40), тріумфально в'їхав до Єрусалима. Усе місто заворушилося і говорило: «Хто це такий?». Але, замість того, щоб, покаравши ворогів і вигнавши противників, сісти на престолі, Назарянин відправляється до храму і влаштовує там скандал.

Кому заважали ті продавці і покупці? Не у святителі ж вони торгували, а в зовнішньому дворі — дворі поган. Погани були не проти — їх там взагалі не було; а всім віруючим — велика користь. Прийдеш до храму, приведеш найкращого баранця для жертвоприношення, а священник в нього якийсь ганч знайде — що тоді робити? А тут можна прямо на місці придбати схвалену сертифіковану тварину. Або, скажімо, храмовий податок. На всіх грошах, що мають офіційний обіг в імперії, зображені ідоли поганських храмів. Такі гроші нечисті за визначенням. Та що там поганські гроші — у шеклях впевненості нема! Може, вони також нечисті? Може, ними платили за ідоложертовні м'ясо чи вино? Або за вбивство чи за зраду? А тут можна обмінати нечисті гроші на чисті. Причому, за непоганим курсом. Нікому від цього ніякої шкоди, сама тільки користь. А вже яка користь для мініяйлів! Усі задоволені, лише якийсь столяр-провінціал буянить.

А далі більше. «А вранці, до міста вертаючись, Він зголоднів. І побачив Він при дорозі одне фігове дерево, і до нього прийшов, та нічого, крім листя самого, на нім не знайшов. І до нього Він каже: «Нехай плоду із тебе не буде ніколи повіки!». І фігове дерево зараз усохло». Звідки на ньому взятися плодам? Березень надворі! Чи, Той, Хто створив фігове дерево, не знає, коли час врожаю?

Не дивно, що після цього до Царя юдейського, що так на престолі і не засів, підійшли первосвященники і старші народу та й запитали: «Якою Ти владою чиниш оце?» (Мт. 21:23). І хоча нам відповідь на це запитання відома, легше від цього не стає, адже це — єдиний розділ, де Ісус скористався як Своїм правом, так і Своєю надприродною силою не для зцілення чи відновлення, а для руйнування і скинення. Він не був тим Ісусом, Котрий такий милий нашій душі.

Відповідь полягає в тому, що Господь насправді зацарював! Жителі Єрусалима, що кричали Сину Давидовому «Осанна» (тобто «спаси», «визволи», «ощасливи»), тим самим визнавали за Ним царські права, бо саме в цьому полягав обов'язок царя щодо народу: спасати, визволяти, ошасливити, принести мир, змінити хід історії. І новину про прихід царя, здатного на таке, називали «євангелія», тобто добра новина, радісна новина.

Надпис, датований 9 р. н. е., знайдений в Прісні (узбережжя Малої Азії) і присвячений сходженню на трон в 31 році до Р. Х. першого римського імператора Августа, яке поклало кінець затяжній громадянській війні, проголошував: «Провидінню, що турботливо і мудро улаштувало все наше життя, було до вподоби визначити втіленням всіх людських досконалостей Августа, обдарувати його добродетелями, щоб він своїми трудами міг ошасливити інших людей, і післати в ньому спасителя нам і нашим нащадкам, щоб він поклав кінець війні і встановив повсюди

новий порядок... народження бога (Августа) принесло у світ радісну новину...»

Отож добра новина наяву — Цар зацарював. А перше, що будь-який цар робить за правом царювання, — чинить суд. Так робили при сходженні на трон всі царі включаючи і Августа, і Давида, і Соломона. Так чинить і Ісус. Тільки дім Його виявився іншим — не палац, а храм.

Ісусові як нікому іншому було відомо, що нині не час врожаю і даремно шукати плодів. Але, проклинаючи фігове дерево, вкрите самим лише листям, Він попереджає Свій народ: час суду настав.

Справді, яких плодів можна очікувати від світу, враженого гріхом? Але до Ізраїлю, до вибраного фігового дерева у Господа — особливі вимоги! Ізраїлю належало бути Божим провісником. Він повинен був нести світло тим, що жили в темряві, Слово Боже — тим, що не знали Бога. Початковою ціллю, для котрої Бог призначив потомство Авраама, було повернути через нього до Себе всі народи. Буйна крона храмових служінь, догматичних шкіл, побутових правил і постанов — усе свідчило про достатню зрілість Ізраїлю для плодоношення.

Пора вже наповнитися житницями до надлишку і чавилем переливатися новим вином! Дім Господній повинен стати домом молитви для всіх народів! Двір поган, Божя житниця, повинен бути наповнений плодами. А він порожній. І замість того, щоб задатися питанням, як наповнити його для користі Царства, народ Божий вирішує, як краще використати порожнє місце для власної користі, по-розбійницьки присвоюючи те, що «поганю лежить». І якщо якогось поганина, подібно до вельможі-ефіопа, все ж заносить туди, він потрапляє на торговище і повертається, так і не одержавши відповіді на питання, що турбують його: «Як же може (розуміти), як ніхто не напутить мене?» (Дії 8:31).

Цар прагне! Цар хоче води з криниці Вифлеємської! Цар жадає плодів від Свого вибраного фігового дерева, а воно безплідне, як і інші! Тому Цар чинить суд. «І нагло прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангел заповіту, Якого жадаєте. Ось іде Він, — говорить Господь Саваот! І хто витерпить день Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він, як огонь той у золотаря, і як у пральників луг» (Мал. 3:1-2).

Час суду настав! І починається суд не з беззаконників, а з вибраних, «бо час уже суд розпочати від Божого дому» (1 Петр. 4:17). З тих, хто, за задумом Творця, на відміну від інших, повинен був плодоносити, а виявився таким самим безплідним, як інші.

Дім Божий — місце особливої присутності слави Господньої. При освяченні цойно збудованого за Соломона храму «дім Господній наповнився хмарою!... І не могли священники стояти й служити через ту хмару, бо слава Господня наповнила дім Божий!...» (2 Хр. 5:13-14; 1 Цар. 8:10-11). Люди зі світу досі приходять в дім Божий, щоб подивитися на цю славу, відчути її, причаститися до неї. Що ж вони там бачать? Успішну торгівлю. І ця торгівля не зводиться до продажу свічок чи індульгенцій.

Ми торгуємо в Божому домі становищем Церкви в суспільстві — мало хто з кандидатів на владу не спекулює сьогодні на своїй релігійності. У вік споживання ми закликаємо мирян, рекламуючи власний

• СВІДЧЕННЯ

Достукатись до небес

Ніч огорнула місто. У домі стало тихо. Чоловік і донька давно заснули. Тільки Олені сьогодні не спалося. Вона любила ту пору, коли метушня залишила їхній дім, і вона могла просто посидіти в тиші. Але так було не завжди. До недавнього часу Олена навряд чи могла розраховувати на тихе сімейне щастя. Раніше все було по-іншому. Сьогодні вона наодинці зі своїми спогадами.

Коли їй було два роки, батько звів рахунок із життям, а мама незабаром знову вийшла заміж. Про любов тут не було й мови, було просто бажання влаштуватися в місті. Новоспечений чоловік відчував це і, не знаходячи в собі сили змиритися з таким приниженням, почав топити своє горе в пляшці. І навіть народження спільної дитини не змогло їх зблизити. Увесь свій відчай і гіркоту він заняв на дітях, особливо на Оленці, нерідній дочці.

З кожним днем дівчинка все більше й більше замикалася в собі. Борючись зі своєю самотністю, вона захоплювалася то спортом, то музикою, але це так і не заповнило її душевної порожнечі. А коли Оленці минуло 15, життя її перетворилося на суцільну муку. Мати залишила дочку на опіку свекрухи і поїхала в інше місто. У дівчат не було ні посуду, ні постільної білизни, а пізніше їм відрізали світло і воду.

Олена взяла альбом, перегортаючи сторінку за сторінкою. Тут їй 19 років, вона готується стати мамою. Щоправда, тата в її дівчинки не буде. Дізнавшись про вагітність, «коханій» повідомив, що давно одружений і народження цієї дитини в його плани не входило. Так дівчина знову залишилася сама, повністю присвятивши себе турботам про дитину і поставивши хрест на собі і на своєму майбутньому.

Нова любов прийшла, коли Настусі сповнився рочок. Його звали Сергієм. Незабаром вони одружилися. Олена була на сьомому небі від щастя. Їй не вірилося, що нарешті в неї появилася справжня сім'я. А Сергій не міг налюбуватися своїми дівчатами. Але тихий сімейний мир похитнувся дуже скоро.

Сергій працював у казино. Щодня перед очима молодого чоловіка проходили такі суми, котрі йому за все його життя не заробити, навіть якщо він працював день і ніч. Сергій переживав, що його дружина ось вже який рік ходить в одних чоботах, а він же обцяв зробити її королевою. Намагаючись знайти вихід, він перший раз зіграв у рулетку.

Поступово гра стала смыслом життя, а бажане благополуччя перетворилося на крайню убогість. Кожного ранку, приходючи з роботи, Сергій повідомляв про нові борги. Цифри змінювалися, наче ставки на банківській біржі. Доводилося брати кредити. Коло замкнулося. Від безвиході Сергій пристрастився до алкоголю.

Олені здавалося, що вона знову повертається в дитячі роки. Їй не хотілося, щоб дочка жила в такому ж страху, як колись і вона сама. Двічі виганяла Сергія з дому, але потім зрозуміла, що без нього жити не зможе. А ще була впевнена, що коли кине його в біді, він загине.

Олену все більше й більше охоплювало почуття безнадійності. Невже вона не буде щасливою? Але ж повинен бути якийсь вихід! Неодноразово, у хвилини крайнього відчаю, вона запитувала себе про це. І вихід знайшла — там, де й не очікувала.

Батько Сергія був віруючою людиною. Він часто говорив Олені про віру і запрошував її до церкви, але та постійно відмовлялася. Та одного разу таки зважилася. Того вечора на Богослужінні Олена вперше по-справжньому молилася. Саме тоді до неї прийшла віра, що все може змінитися і що цього разу вона вирветься з цупких обіймів безвиході.

Відтоді не минуло й дня, щоб Олена не молилася. Вона ніби намагалася достукатися до небес. За цей час вона в багатому чому змінилася: навчилася мовчати, коли хочеться кричати після чергового повідомлення про борг, і просто довіряти Богові. Сергій не міг цього не помітити. Його байдужість поступово змінювалася зацікавленістю.

Одного разу він пішов на Богослужіння. І того-таки вечора молився, щоб Бог допоміг йому позбутися пристрасті до гри і алкоголю. Бог відповів на його молитву. Крок за кроком молодий чоловік повертався до нормального життя. Він пішов з казино і через якийсь час знайшов нову роботу. Поступово розрахувався з боргами і тепер міг турбуватися про свою сім'ю по-справжньому. Довгоочікуваний спокій знову повернувся в їхній дім. І Олена знала, що це вже назавжди.

Занурившись у свої спогади, Олена й не помітила, як почало світати. Вона подумала, що багатьом людям так і не вдається вирватися із життєвих проблем лише тому, що вони не пробували «стукати».

Можливо, комусь її історія допоможе знайти вихід, про який цей хтось навіть не здогадується. Адже достукатися до небес зовсім не важко.

Ірина ГОЛУБЕНКО.

Добрий Пастир

У Біблії часто робляться посилення на природу. Однак сьогодні багато людей живуть в міських умовах і не мають ніякого відношення до життя на землі. Вони майже не знайомі з тваринництвом, садівництвом чи структурою ґрунту.

Під час Свого перебування на землі Господь постійно звертався до природних явищ, щоб за їх допомогою у Своїх притчах пояснити надприродні істини. Бог — Творець і природного (матеріального), і надприродного (духовного) світів. У цих двох площинах діють одні і ті ж закони і принципи.

Господь — Пастир

Господь! Які особисті якості властиві Йому? Чи може Він бути моїм особистим Пастирем, Проводирем, моїм Господарем? Якщо так, то як мені стати під Його провод?

Давид, автор 23-го псалма, був пастухом і сином пастуха, але став відомий як цар Ізраїлю. Він ясно сказав: «Господь — то мій Пастир». Це висловлювання Давида підтвердив Ісус Христос. Коли Він — вічний Бог прийшов у тілі і жив серед людей, то сказав про Себе: «Я — Пастир Добрий».

Якщо ми коли-небудь замислимося над особистістю Ісуса Христа, уявимо собі Його силу і діла, то ми, як і Давид, з гордістю і радістю заявимо: «Господь — то мій Пастир!». Думка, що через Ісуса Христа Бог серйозно турбується саме про мене, надасть моєму короточасному перебуванню на цій планеті нового смислу і невимовного значення.

Чим більше, славніше і величніше Ісус Христос стає перед моїми очима, тим тіснішими і глибшими стають мої відносини з Ним.

У згаданому псалмі Давид говорить не як пастух, хоч він і був пастухом, а швидше, як овець, як один з отари. Він говорить із сильним почуттям гордості, прославлення і захоплення. Виглядає так, ніби він вголос хвалиться: «Подивіться, хто мій Пастир, мій Господь, мій Проводир! Це — Господь!».

Із власного досвіду він знав, що доля кожної віви залежить від її власника. Деякі

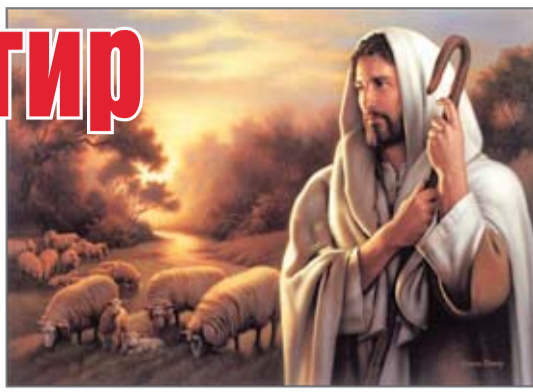
власники отар у ставленні до тварин були ласкавими, добрими, розумними, сміливими і відважними. Але були й інші, віви яких повинні були боротися за своє існування, терпіти голод і жорстоке поводження. А під захистом доброго власника вони розвивались, розмножувались і були задоволені.

І якщо Господь — мій Пастир, то я хочу що-небудь дізнатися про Його риси, про Його силу і здібності. Щоб вникнути в це, погляньмо на зоряне небо. Щонайменше 250 мільйонів небесних тіл, кожне з яких більше за наше сонце, Бог розподілив у безмежному світовому просторі. Наша планета, наша тимчасова батьківщина — лише маленька зірочка в безмежному всевіті. А людина — лише маленька порошинка. Тому тим більше вражає факт, що Ісус Христос, Творець безмежних просторів, зійшов на землю, щоб стати моїм Пастирем. І хто міг би про мене турбуватися краще, ніж Він?

Христос, Син Божий, викликав до життя увесь космос. Від Чумацького Шляху до найменших мікробів усе рухається за визначеним законом. Мозок обмеженої часом і простором людини абсолютно нездатний охопити все це. І вже з цієї причини я зобов'язаний визнати за Богом законне право власності над собою, людською істотою — просто тому, що це Він мене створив.

На Голгофі Він доказав в Ісусі Христі Своє велике бажання оточити людину любов'ю і турботою. Він поклав на Себе кару за наші гріхи. Біблія говорить про це чітко і виразно: «Усі ми блудили, немов ті овець, розпорозились кожен на власну дорогу — і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!» (Іс. 53:6).

Я належу Йому ще й з іншої важливої причини: Він купив мене за невимовну ціну Свого власного життя. Таким чином, Він з повним правом може сказати: «Я — Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за віви». Ми відкуплені дорогою ціною,

ми взагалі собі більше не належимо, і Він з повним правом може заявити про Своє право на наше життя.

Наш стадний інстинкт, наші страхи і нерішучість, наше свавілля і наша дурість, як і багато наших звичок, дуже нагадують поведінку овець. Однак, незважаючи на наші негативні риси, Ісус Христос помер за наші гріхи, відкупив нас, назвав нас по імені, зробив Своєю власністю і тепер вірно турбується про нас.

23-й Псалом — це справді хвалебна пісня Давида, це повний опис турбот і старання Доброго Пастира про благополуччя Своїх овець. Псаломспівець пишається, що є власністю цього Доброго Пастира. А кому належите ви?

В. Ф. КЕЛЛЕР.

Бог — Великий Цар, єдиний Володар всієї землі. Жодні інтриги, обставини чи гріх не можуть захопити Його знацька. Ні людина, ні демон, ні сили природи не можуть протидіяти Його владі чи зруйнувати Його плани. Йому належить верховна влада. Нам випала велика честь — служити незрівнянному Володареві всього творіння. Усвідомлення цього повинно приносити як радість, так і розумний страх.

БОГ КЕРУЄ УСІМ

«Побачте тепер, що Я — Я є Той, і Бога немає крім Мене. Побиваю й оживлюю Я, і не врятує ніхто від Моєї руки» (5 М. 32:39).

«Господь побиває й оживлює, до шеолу зникає й підносить до неба» (1 Сам. 2:6).

«А він до неї відказав: «Ти говориш отак, як говорить яка з божевільних!.. Чи ж ми будемо приймати від Бога добре, а злого не приймемо?». При всьому тому Йов не згрішив своїми устами» (Йов 2:10).

«Щоб дізналися зо сходу сонця й із заходу, що крім Мене немає нікого; Я — Господь, і нема вже нікого, Я, що світло формую та темність творю, Я — Господь, Який

робить це все!» (Іс. 45:6-7).

«Хіба не виходить усе з уст Всевишнього — зле та добре?» (Плач 3:38).

«Чи в місті засурмлять у сурму, а народ не тремтітиме? Чи станеться в місті нещастя, що його не Господь допустив?» (Амос 3:6).

«Я знаю, що можеш Ти все, і не спиняється задум у Тебе!.. Тільки послухом вуха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе... Тому я зрікаюся говореного і каюся у поросі й попелі!» (Йов 42:2, 5-6).

«А Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богові честь і слава на вічні віки. Амінь» (1 Тим. 1:17).

Син Хамаса проповідує про Христа...

Мосаб Хасан Юсеф. Людина з таким іменем стала героєм багатьох повідомлень в пресі. Ще б пак, адже він, син одного з засновників терористичного руху ХАМАС в Палестині, навернувся в християнство. А недавно він випустив книгу під назвою «Син ХАМАСа», в якій розповідає, як залишив тероризм і знайшов істинний мир через віру в Ісуса Христа.

Зокрема, він розповідає: «Мені знадобилося шість років навчання. Трансформація не відбулася за одну ніч. Усе відбувалося поступово. Я вивчав християнство, іслам, їх джерела, вивчав інші релігії. Був момент, коли я взагалі думав відмовитися від будь-якої релігії. Єдина дорога, на якій я знайшов мир, — це Ісус Христос. Він — найвище

добро для людини і всього людства».

У своїй книзі Мосаб Юсеф також розповідає про суть ісламу. Після таких кардинальних змін у житті і відвертих зізнань він змушений користуватися послугами охоронців.

Батько Юсуфа відкрікся від нього. У зв'язку з цим Юсуф каже: «Я знаю серце свого батька. Я знаю серце мусульман. У них велика ревність до свого бога. І це змушує мене це більше пильнувати. Батько виконує волю бога Корана. А плоди цього бога — це вбивства, тероризм, насильство».

Мосаб Юсеф закликає християн активніше благовістити на Близькому

Сході, щоб і палестинці, і ізраїльтяни «усвідомили, що Ісус Христос бажає спасти усіх».

UpGrade.

За 10 років кількість британців, що вірять в рай, зросла на десять відсотків

Кількість жителів Великобританії, що вірять в рай, за останні 10 років збільшилась на 10 відсотків — до 51 відсотка. Про це, посилаючись на результати опитувань громадської думки, повідо-

мляє оглядач газети «The Independent».

Автор констатує, що кількість людей, які сповідують леннонізм (наслідування Джона Леннона з його пісню «Уяви, що не існує небес...») зростає не швидше, ніж кількість адептів леннізму.

При цьому, як свідчать опитування, у рай вірять 81 відсоток американців. 71 відсоток британців вважають, що рай — реально існуюче місце, а 43 відсотки з них сподіваються опинитись в раю разом зі своїми улюбленими домашніми тваринами.

А що потім?

Друже, чого ти боїшся? Надзвичайної події, безгрошів'я, поганої погоди? А можливо, хвороби? Чи... смерті? Дивно, як мало ми задумуємось про смисл нашого буття. Як рідко запитуємо себе: а що потім?

Про це не хочеться говорити. І думати не хочеться. Фантазія малює досить похмури картини. А можливо, не все так погано? І в нас є хоч якісь перспективи?

Марія помирала. Вона була безнадійно хворою. Лікарі присудили їй до смерті: рак матки; метастази розповзлися, ніби чорні змії, всередині її тіла і жалили її. Не було сили терпіти. Час минав повільно; як розпечений пісок кризь пальці, він протікав кудись в безмежний простір. «А що потім?» — неспокійно роїлися думки. Ніхто із знайомих і колег по роботі не навідував її.

Якось вона не витримала: «Якщо все вже давно вирішено — навіщо жити? Бути тягарем для близьких, рідних. Навіщо мучитися? Чи не краще покінути з цим? Раз — і назавжди».

Аптечка була поруч. Зібравшись із

силами, вона звільняла з оболонки жовті пігулки, збираючи їх в пригорщу. Ось і все! Залишилося тільки кинути їх всередину і запити водою. Рука поволі потягнулася до склянки...

Але що це? Ніби сон охопив Марію, цупко сковуючи ослаблені члени тіла. Піт виступив на чолі. Вона забулася. І побачила Марію, ніби в кіно: ось іде вона полем, безмежно вигорілим простором і чує нелюдські стогони. Підходить до величезної бездонної ями, з якої вихоплюється клубами чорний дим. Намагається подивитись вниз, але не може. Там — вогонь. Там стоїть, крик і плач. Там — в'язниця. Там... пекло! З жахом Марія відсакується і прокидається.

Прокидається — і знову паде в забуття. І бачить іншу картину: ось сидить вона біля кришталевого чистого потічка, а навколо пташки щечечуть, квіти переливаються всіма барвами веселки. І так добре й тепло на душі в Марії. «Це — рай, місце твого спокою і відпочинку», — чує Марія такий знайомий і ласкавий голос згори. І — прокидається.

Прокидається — і викидає жовті пігулки у відро для сміття, ніби не відчуваючи жодного болю, радіючи тому, що сталося з нею.

Через тиждень Марії не стало.

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ — 16 год., СЕРЕДА — 19 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Рівненська область

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5-б; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5;
НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігінське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Рим, зона Топ Сапієнса,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.
Тел. 39-32-97-35-26-92.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

АНОНС

ВІРУЮ

№ 5 (136)
травень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільний пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

передача для дітей «Стежинка»